

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی

خطی

۱۲۶۰۷

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

کتاب: *تذکره حضرت محمد باقر* ترجمه مستطعم خاوری
مؤلف: *محمد طاهر حضرت علی دبی* ترجمه مستطعم خاوری

مترجم

۸۶۵۸۳

شماره قفسه ۱۴۶۰۷

بازدید شد
۱۳۸۵

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

کتاب ۱ - مکتب حضرت محمد - ترجمه شمس افشاری

مؤلف - محمد باقر خلیلی ، ترجمه مستطیر ناری

مترجم

شماره قفسه ۱۴۶۰۷

۸۶۵۱۴

بازدید شد
۱۳۸۵

۳۳
۲۵

مجلس شورای اسلامی
۱۳۶۰۷

۱۳۹۰/۷
۸۶۵۸۴

۱۰۱۴۵ سن

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: احکامات حضرت محمد و آل محمد مطبوعه فارسی ۱۳۹۰/۷
مؤلف: حضرت علی باقر محمد مطبوعه فارسی

موضوع: خطه محمد بن باقر الرضا
شماره قفسه: ۱۳۹۰/۷

شماره ثبت کتاب: ۸۶۵۸۴

۱۹۷۵

بازرسی شد
۲-

خطی - فهرست شده
۱۳۶۰۷

الحمد لله العالم الخبير السميع البصير
العلي الكبير الواجد بلا نظير
المدني بلا وزير الخالق بلا مشير
والصلاة والسلام على محمد
البيشير النذير السراج الميزر

الله وعترته كل صغير وكبير
وسلم تسليما كثيرا ابعد
فهذه الأحاديث من أخبار خاتم
الأنبياء وسيد الأصفياء محمد
المصطفى صلى الله عليه وعلى آله
وسلم بترتيب جروف النجوى
وقسرها نظما واجد سند وجدة

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 الرَّاحِمُونَ رَحِمَهُمُ الرَّجُلُ فِي حِمَا مِنْ رَحِمِهِ الْأَرْضُ
 مَرَّكَ رَجْمَكَ كَنَدْرَ أَمَلِ نَبِيٍّ ذَا سَمَانٍ حَمَلَتْ نِسَاءَ كَنْدِ
 كَهْمَا نَابِرِيكَ دَارَهُمْ هَ أَخْطَابِيَّتُكَ كَوَارِثُ كَنْدِ
 بَادِرُ وَالْفَرْصِيَّةُ قَبْلَ أَنْ تَكُونَ فَوَاحِشَةً
 وَصَّتْ وَقْتُ حَوْذِ كَنْدِ مَرَّكَ وَرَزْمُ دَلِ بَسْتُو عَسَا سَبِيَّةِ
 جَوْنِ رِمَانٍ فَوَاحِشَةُ بِنْتَابِ وَرَزْمُ عَضْمَا سَبِيَّةِ هَ
 وَمِنْ كَلَامِ تَرْكِ الْعِبَادَةِ نَدَامَةٌ
 مَا هَمَّكَ بَدْرُكَانِ بِرْمَا سَبِيَّةِ بِنْدِي كَمَا كَرِيمَا سَبِيَّةِ
 جَاوِدَانَ مَا نَدُوهُ رُبِّي مَا سَبِيَّةِ بِنْتِ كُونِدِ خَدَا بَرِيَّةِ هَ
 ثَلَاثٌ مَهْلِكَاتُ الْحِقْدِ وَالشَّخْ وَالْكَذِبُ
 بِنْتِ خَوْبِ كَنْدِ فِي حَوَا سَبِيَّةِ كَنْدِ خَصْرَانِ بِرْمَا خَاكُ تَبِيَّةِ

زَكِيمٌ وَبُخْلٌ وَدُرُوعٌ وَتَبَاكُ وَرَمْدٌ أَرَدَتْ خَوْدَهُمَا كُنْتُ سَوِيَّ
 وَمِنْ كَلَامِ الْجَنَّةِ دَارُ الْأَسْحِيَاءِ
 أَرْخَاؤُكَ سُوْدَةٌ رُجْمُهُ بُوْدٌ مَرَّةً بَايَدِكَ مَا تَجِبَا بَانَ شَكْرُ هَ
 بِخَاوُغِ بُوْشَتْ عَدْنُ حَكْرُ كِيَهَ سَخِي لِبَهْتِ جَا بَانَ شَكْرُ هَ
 حُبُّ الدُّنْيَا رَأْسُ كُلِّ خَطِيئَةٍ
 دَلِ بَدْنِيَا مَرِّكَ كِيَهَ دُونِ بَاوُءَا عَيْرُ رُوْفَا نَكْرُ سَبِيَّةِ
 نَاوَابِيَّتُكَ وَوُ سَبِيَّةِ بَاوُ عَاوَلِ نَكْرُ بِنِ حَطَا نَكْرُ سَبِيَّةِ
 خَيْرُ النَّاسِ مَنْ نَفَعَهُ النَّاسَ
 خَيْرُ خَلْقِ خَدَايَ أَدِيَّةِ هَ كِيَهَ رُوْخُ نَفْعَتِكَ كِيَهَ
 بَعْضُ مَنْ كُوْشُ نَادِرُ حَكْرُ هَمَّهَ كِيَهَ دَارَهَاتُ سَبِيَّةِ
 الدُّنْيَا جِيْفَةٌ وَطَالِبُهَا كِلَابٌ
 دَلِ نَهَ بَرْمُرُ خَرَاكُ سَبِيَّةِ هَ كِيَهَ عَوْرَتُكَ وَغُشْوُكَ وَبِنْدَانُ

رَشِيْقٌ خَوْشٌ بِأَدَمِ كَنْدِ هَ سَاكُ وَرَمْدُ رُوْحَانِيَّتِهِمْ بِكَنْدِ
 وَقَالَ الذَّكَرُ فِي الطَّمَعِ الْآخِرِي
 كَنْدِ خَوَا سَبِيَّةِ كِيَهَ خَوَا سَبِيَّةِ مَتَوِي سَبِيَّةِ خُجْمَتُهُ خَا مَطْمَعِ
 مَرْدُ نَادِرُ كَنْدِ بَا مَطْمَعِ بِكَنْدِ لَزْمُ خَا رُوْعَا مَطْمَعِ
 رَبِّ صَائِرٍ لَيْسَ لَهُ مَرَضٌ مِرَالِ الْجُوعِ
 أَيُّ كَارُونَ دَارِ بِنِ رَحْمَانِ كِيَهَ نَجَاةً أَنْ سَقَدُ خَوَا عَدَا يَافَتْ
 حَرْمِيَّتِي بِإِنِ عَدَا الْجُوعِ مَرَّ حَبِيْبِي كِيَهَ خَوَا عَدَا يَافَتْ
 زَكْوَةُ الْجَاهِ إِذَا سَتَرْتَهُ لَهْلُوفِ
 يَارِ خُسْتَهُ خَا طَرَانَ صَعِيْفِ وَضُرُو كَنْدِ بِرْمُوْ كِيَهَ صَالِحِيَّ كِيَهَ
 مَرَّكَ مَرْدُ مَرْدُ جَا مَرْمَرُ كَنْدِ سَبِيَّةِ كُوْشُ نَادِرُ كَنْدِ كِيَهَ
 سَوْفَ يَأْتِيكَ مَا قَدَّرَ لَكَ هَ
 زُوْدَةٌ تَرِي كِيَهَ أَوْرَدَتْ نَدِيَّتِي أَنْجَهَ تَقْدِيرَانَ مَرِيَّ بَانَ شَكْرُ هَ

سِرٌّ قَوْمَانِ كَرْدِ كَارِ مَسَابِ نَامِرَانِ كَارِ سَمَوِيَّ بَانَ شَكْرُ هَ
 وَقَالَ الشَّرْعَاءُ وَالْحَسْبُ عَادَةُ هَ
 مَهْرَانِ نَمَايَ وَنِيَاكَ أَنْدِيَّتِي نَحْمُ كِيَهَ مَكَا دُوْ بَدْمِ كَالِ
 نَقِيْرُ نَوَاصِ جَانِ نَوَادِرُ قَمْتِ كِيَهَ تَرَانِيَّتِي رُبِّي وَشَمَاكُ
 الصَّلَاةُ وَوَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ وَقَالَ
 بِي نَمَانِي مَشَانِ خَسْمَا سَبِيَّةِ هَبِيْنِ بِرْمُوْ خَدَا كِيَهَ تَرِيَّتِي
 مَكْنُ أَنْ زَارِي رِدْمَسَا سَبِيَّةِ وَرَنْدِ رِدْمَسِيَّ خَدَا كِيَهَ تَرِيَّتِي
 ضَلَّ الْجَهَنَّمُ أَسْتِكْثَرُ بَرَةٌ وَقَالَ
 كَرْدُ دُوْعَا نِيَا كِيَهَ تَرِيَّتِي هَبِيْنِ أَنْجَانِ أَنْدِ كِيَهَ تَرِيَّتِي
 بَدُوْنَا نَانَ جَرَا رَمِي مَسَابِ هَ نَامِكُ مَسَابِ نَبِيْعُ رُوْبَارُ مَسَابِ
 الظَّلْمُ شَجَرُ الظَّلْمِ وَالْمَعْصِيَةُ شَجَرُ الْمَعْصِيَةِ
 مَهْرُ طَاوُ كِيَهَ سَبِيَّةِ دُرُوبِيَّةِ نَامِهَ سَبِيَّةِ كِيَهَ تَرِيَّتِي

چون نوره معصیت یافتی

دردت عفتت بیفتد آید

و عرب کلامه الظل و خمر العافية و قال
ظلمة عافية و خمر بود

که زمانه خراب نیستند

تجارت ناری که موسلمان

عذرت سکه خیر عز عبادت سبعین سینه

کند تا آنکه مال خواهر بود

در نوا که بزم داران

فضوح الدنيا هون من فضوح الآخرة

عول روز حساب و رشده آن

محصه دشتن ز بد را نیست

۵

سهل باشد فصیح دنیا

فَسَوْءُ الْقَلْبِ مِنْ كَثْرَةِ الذَّنْبِ

مخبرد که ز کثرت گنجهت

دل نماند از گوسنک باشد خست

بجاهل را که خفته بنیخت

کلامه زاع و کلامه مسنون

آدمی هر یک از خود

کند انصاف در میان باشد

لذوا الموت و ابغوا للخراب

مهرچو بنی ز رخسار جهان

کند برانی و کس برافروزی

من كان لله من الدنيا والآخرة

محققست همی که هر روز زید

که نه برانج و مجاز دست بداشت

بعضی و یا از بر من کن مجاهد

اليد العجلى خبز اليد السفلى

دست بالا دست زیر است

کشت سینه که دست بخشد

اللهم صل على محمد و آل محمد

اللهم صل على محمد و آل محمد

من الكتاب بعون الملك الوهاب

و الحمد لله رب العالمين حمد الشاكرين

کند که در اشعار خود سازد

لله و عین خویش بن بازی

کند نوبت ز کماي خواهر بود

نشکر الموت من طول الأمل

ای فراموش کرده روزی که

و بقره فرغ و لم یغض و عرب کلامه

و ای بر اهل و نه همدی

هدیه الله الى المؤمن السائل على باب

هر که او ایضا اهل حاجت

لا تبكضوا ولا تحاسدوا ولا يردوا و كوف

کند که در اشعار خود سازد

لله و عین خویش بن بازی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بَشِيرٌ نَحْنُ زَمَنٌ بَشُو ۵ هَسْت نام نالو کسار بخشه مان
 زانکه نه نام اوخواهد شد شکر کارش ای برادر تجر
 قال امیرالمؤمنین علی کرم الله وجهه
 کلمات امام معصومت ۵ شاه مردان علی بن طالب ۵
 اسدالله که روز جزب غنا کشت بر شمان دین غایت
 لو کشف الخطء ما از دین قبنا
 کمال خلدو حجیم دارنده یقین انجان که بر بارند
 کرجایان دنیا بر خبند ان یقین درو یقین کرایده
 الناس نیا عرفوا ما نوا انذب هو الاخره
 مردمان غافل اندازن صفیه سینه کوچه بختگان مانده

صَرَ عَفَى كَيْفَ هِيَ وَوَرَدَتْ
 چون بگرداند که هی در کشته
 الناس بزمها من الشبه منهم بابا بهم
 خلق را نیست بی تربت بد کارن همه بر سببت نسائت رو شده
 دوستند انکه را زمانه نواخت دوشندان کرا زمانه فک شده
 وقال قهمة كل امرئ ما يحسنه
 قیمت تو در آن قدر جل شسته که بن خود بدان سراسخ
 خلق در قیمتت بیستارای چون تو در عز خود بیستارای
 وقال ما ملك امرئ عرف قدره الا
 هر کس که مقدار خویش را بشناسخت از همه جاودات ایمن کشته
 از ضیق غم و پرورن جنت ۵ در مقام سرور ساکن کشته
 من عرف نفسه فقد عرف ربه
 بر وجه خود خدای خود را بدست هسست بر تو ای جنتی فاطمه ۵

چون بدانی تو نفس را دانی ۵ کوه صنوع ایزد صنایع ۵
 وقال كرم الله وجهه المرء محبوب حتى يسألني
 مرد بهمان بود بهر بر زبان چون بگوید سخن بد است در
 لا تنظر الى امرئ قال وانظر الى ما قال ۵
 شرف قائل و سخاست او ۵ در سخن سخن کشته هیچ انده

تو سخن نامایک که جان از جنت ۵ در کنگار نه سخن من کشته ۵
 بشر ما الانحياز بحدث افوارش
 هر کس که مال اوست و خود بدست او آن مال بهت کشته انده ۵
 وقال امير المؤمنين كرم الله وجهه
 لا يبرئ معاشي الاخرى ۵
 لا يبرئ معاشي الاخرى ۵

چرا بجای پیشه شد و گران نیست مگر که طاعتش کارند

الاصحیح علی الخیر
چون که از دست طاعتش کارند
بوی که در حقش چنانکه در کتب است
تواند جمع جمع بود در کار
از هر که در حقش چنانکه در کتب است
از هر که در حقش چنانکه در کتب است

الاصحیح علی الخیر
چون که از دست طاعتش کارند
بوی که در حقش چنانکه در کتب است
تواند جمع جمع بود در کار
از هر که در حقش چنانکه در کتب است
از هر که در حقش چنانکه در کتب است

الاصحیح علی الخیر
چون که از دست طاعتش کارند
بوی که در حقش چنانکه در کتب است
تواند جمع جمع بود در کار
از هر که در حقش چنانکه در کتب است
از هر که در حقش چنانکه در کتب است

الاصحیح علی الخیر
چون که از دست طاعتش کارند
بوی که در حقش چنانکه در کتب است
تواند جمع جمع بود در کار
از هر که در حقش چنانکه در کتب است
از هر که در حقش چنانکه در کتب است

الاصحیح علی الخیر
چون که از دست طاعتش کارند
بوی که در حقش چنانکه در کتب است
تواند جمع جمع بود در کار
از هر که در حقش چنانکه در کتب است
از هر که در حقش چنانکه در کتب است

الاصحیح علی الخیر
چون که از دست طاعتش کارند
بوی که در حقش چنانکه در کتب است
تواند جمع جمع بود در کار
از هر که در حقش چنانکه در کتب است
از هر که در حقش چنانکه در کتب است

الاصحیح علی الخیر
چون که از دست طاعتش کارند
بوی که در حقش چنانکه در کتب است
تواند جمع جمع بود در کار
از هر که در حقش چنانکه در کتب است
از هر که در حقش چنانکه در کتب است

لاکرم غیر التقی و قال
که کرمی بر با تقوی روزه
آن که تقوی بر همه کرمست

تا که قند درم ز وجه چنان
بهر آن بذر گدازد در دست ۵

لاشرف اعلی من الإسلام الاخر
اینکه در دل گرفتارند
که شرف با بدست مسلمان شود
عزیزان که در آینه آن کتب
که مجازات در دست هیچ شرف

وقال لا معقل الحسن من الودع ۵
اینکه در دست لنگر افات
در پناه و دمع کبر از آن ۵
عاجز و توانا بر پاهای نیست ۵
که در دمع کبر از آن پاهای نیست ۵

لا تفتیح الخیر من الغیب و قال
اینکه نمی چندان که در دست ۵
تو که کن تار پناه چون با ۵
بهر آن از فضل شیع ۵
که بر تار پناه پناه هیچ شیع

و عرب کلامه لا لباس احمد من الإسلام
مردا که عقل باهاست
هیچ کس که بر آواز کلامت نیست

بس که است که نیانی شام
کسی او بجز ندانم نیست ۵

و عرب کلامه لا دراء اعیام الجهد
علم در دست نیک با نیست ۵
بسته در عمل جز شقاوت و درند
بسته در عمل جز سعادت جهان

لا مرض اضنی من قلذ العقل الاخر ۵
اینکه در دست از نظر عقل
باز در خرد و آری که نیست
در فرقی جسم و جان خودی
هیچ پناهی که از خردی ۵

لسانک یقضیک ملکوت ۵
مردمان در نمنده عملی کا
علا که در خلاصه نیست
که از نقصان خود ندانند
چون که در خلاصه نیست

رحم الله امرای قدره و لم یعد طوره
بر که خوی کن زبانت کا ۵
کان روز در زبان که خوی کن

مرکز خوی زبیدی زوئی	پن خلفن رسا زوئی کینه
رحم الله امر عرف ولم تعد طوره	
رحم الله زبیدی بر آن کس باد	که عنان در کف جئون نه
قد زخورد زبیدی و مرکز	قدم آنج زخورد بر و نه
وعز کلامه النصح یز الی کس لای تقیرع و قال	
که نصیحت کنی خلق کن	که جز بر شیون نصیحت نیست
هر نصیحتی که بر ما باشد	این نصیحت جز نصیحت نیست
إعادة الإختیار تذکیر الذنب	
عذر یک از خواه آن کس	کند و باز دست تقصیر حیا باشد
بسر عذر باز رفتن نو	تا آن کس که بود کتاف سزا
وعز کلامه اذا تم العقد نقص الکلام	
هر کس که آنکس مبلغ عقد	پس آن کس که آن بود سزا

مرکز خوی زبیدی زوئی	در تجامع یکا هدرن کفنا
الشفیع جامع الطالب	
ای که هستی بوطا ایجا جات	بجز نصیحتی از آنک بر کن
تا بطلوب خود زبی بسمام	دست زده است نصیحتی زت
وعز الجاهل کروضه فی منبکله	
ای که داری هدرناری مالک	مکن از کس که داری خود کلام
نعت از جاهلان عوام که هدر	دوخته در میان من سبک
نفاق المرغل لصدق الخیدر ص الله عنه	
ای که داری نفاق آنکه لیت	خار باد آنکه ز حلق
هر که سازه نفاق پشه خوی	خوار کند زبید خالق خلق
انجریع انعبم الرضیر و عرج الامه	
در جوابت بصر کن که صبر	بارضا عرخی کما یفر و ت

مرکز خوی زبیدی زوئی	صدده از زجیح جرح افرونت
وقال المثل جرحتی بعد	
مرکز خوی زبیدی زوئی	خوی زبیدی زوئی زوئی
هر کس که زبیدی زوئی	بش جرح کند زخلاف زت
إذا وصلت لیک اطراف العرف فاشکروها	
چون بیای تو نصیحتی و زبیدی	خرد باشد جوی نقطه موهور
زکس آن یافه و زوئی کفنا	که زبیدی زوئی زوئی
إذا قدرت علی عدوک فاجعل العفو	
چون نوی بر عدو خود قارون	عفو مانک قدره خود ساز
رجح کن بر کس که هر چه	در خبر همان جرم آن سبب باز
ما ضم الناس شیب الاظهر من و قال	
هر که چیزی نهفت آنکه زوئی	تا با کسی که کجیب می جوئی

مرکز خوی زبیدی زوئی	کاه اندر میانه زوئی
إذا جلت المقادیر ضیک التکدر	
چون قضای خدای عزوجل	ببرسد بستان خود تار لیت
نمه زبیدی زوئی کفنا	همه زبیدی زوئی کفنا
إذا جلت القدر بطل الجدر الاخر	
چون قضای خدای کفنا	توز سبب و صبر سزا
توان کرد و فاع او بحد	توان بست کاه او به سبب
وقال الاخسان یقطع اللسان	
هر که کردی بجای او احسان	تا آن داری و مزدی کردی
مهم خبر سبب زبیدی	همه زبیدی زوئی کفنا
الشرف بالفضل و الادب بالاضل و	
فضل جوئی زبیدی جوئی	شرف زبیدی زوئی کفنا

مرده بی وصل و سینه خرد هست	و زجره اری تو دین زاصل و کتب
اکرم التبت حسن الادیب	
ای که مغرورمانند سب و بوی	بیرگی باصل وهم برکت
تو بخین ادب کسای که هست	بزیب بهتر تو جن و ادب
و من کلامه قلب الاعمی فی فیله	
مرده اعمی که سخن گفتن	دل خود تابع زبان داره
هر چه داره زبیک و بد و درک	آن همه بر سر زبان و کتب
و من کلامه رب املغ ایب	
آنکه سخی امیده در حیدری	غم مخور چون نیاورین بدست
بس امیده که آن نکنت و قفا	بس شکوه که او نکنت و تبت
رب ان باج بودی الی الخسر و قال	
ای بسا مرده سود جوینده	که قدم در زن مخوف بقا

عاقبت چون بد سخن آمد سود	اوازان سوده در زبان افتاده
و من کلامه رب طبع کاذب	
دو طبع دل نبست با بد هیچ	که طبع بنشد دروغ بود
آنکه کان طبع بر افند و زده	که ز خاکندین فروغ بود
و قال یسغی سبوا الی الجن	
بغی نموت کبر بغی مکره	بغی خج کبابه را بکنده
مره را از هوا بقا بهره	تا که غم ز کفر قفا بکند
و من کلامه رب رجاء بودی الی الجنان	
مهر آنکه امید جبر کبر	کشت آن چیز با ستر انسان
بس امید که هست عاقبت	بجنت با سر و افت جبرمان
و قال افقر الف فیر الی الخیر	
کز فقیری و نیستی اجوف	باید از فقر هیچ ندرش

نکند آن اندان مقام کبر هست	بدرمان اجنبی و درون سینه
اخیر الی حشر العجب و من کلامه	
کند تا پیشه خوبین بنیاست	مره مان از تو مهر ز دارت د
مره شاد و مضایق خوش	بی جلیس و این نکند آرد
و من کلامه اغنی الغنی العقیق	
ای که خواهی توانگری بویست	تا بدان رخ و سبب بر مهتری
آنچه جوی بهتری در کمال	بیت بخون حیده توانگری
و قال الظامع الی و ثاوی الدل	
تا توانی بکند کبره طبع	اگر از عقل بهتج و ادبی
تا آنکه بوسه مرهم طامع	نور مره و سویی توان خوری
فی کالج عن شرف و سع کل کله	
بیک و بد بینی و کم صلاح و قفا	هست بجهت در بر عاقل

هیچ کجند بد کنی به هیچ	هیچ سادی ندید کنی به عم
من کثر فکرة فی العوالم شیخ	
زیاد بدین عجز ز حصه	فی بکره کلام دل بهتن
هر که در عاقبت بی کده	بیم او با نداد و سبب زهتن
اذا ملفتم فاجروا لله بالصدق	
هیچ چیزی بدان تو چون صدقه	هستار و مال و جگه تا سینه
اورشاند ترا با شیخ طاف	اورعاند ترا در روز سینه
و لان عوده کف اعصانه و من کلامه	
هر که با کفهان کند برنجی	مانده در بند ذل ایستان
بهنده سر بر آس کدرن	در بندن بجای جیبی و زمان
و قال لسان العاقل وراء قلبه	
مرهم عاقل از سخن گفتن	دل خود هادی زبان داره

تأخذ بغير بدل نبت يد	بربان آن جدید نكباره
البحر مستعجل الفرب عيش في الدنيا	
منه مره تحبل كمنه دان	فقد او سوي خويش بن شاخه
این جهانن همچو مقلاتن معاش	وان جهان جون تاكرن حيايت
وعز كلامه الحكيم ضال المؤمن	
هر كه جزبي نقيس كم نودن	بسته داره بجز من ماست
جان الكرمه مؤمن باكت	جز زبان ميكنه و ناچر كمت
الشرح جامع مساوي المؤمن وقال	
تاوانه مكره كره بدی	كه تراعت طيبنت طامير
كردی فضل و نود بهان	و زبدي عيب نوسه طامير
لسان العاقل في قلبه وقال	
مرجه او هت با كاله	هت بهان زبان او دندك

نود هيج شرا و پند	نود هيج كفت او با طرك
كثره الوفاق باي اكثره الحلا و شفاق	
دروفاق كان غلو مكسبه	كه ازان نهمن دريا ناسيد
وزخلاف مدام دور نوبيد	كه ازان دشمنی پندايه
قال امير المؤمنين كرم الله وجهه اول استخفايه	
هر كه او هت با جفا جمع	جا يگانه دكن زبان و يكت
هر چه داره زنيك و بد دندك	ان سبه بر زبان و يكت
من جري بغير عيار امله عمر اجلة	
در همه كارها بكفت هوا	هر كه بهد دعنان بدست امل
بمباشد كزان امل ناكه	اندازد اذ او را بجا اجد
اكبر الاعداء اخفا من مكيه وقال	
بترين دشمن تو او را دان	كه بظاخره نمايد سبه

هت ممكن جدر زدن من جند	نست ممكن جدر زدن من ستر
السامع للغيب اجده المعتبرين	
تاوانه همچو عيب كسي	نك كه جدر كه طيبست
هر كه او غيب كسي نود	هت همچون كند غيب
من طلب ما لا يعين فات بها يعين	
انچه بايد بك از مره ان را	كه بچستن هيج نكرايد
فوت كرده نودت او ي نك	انچه او را هسي بك از ايند
وعز كلامه الزحمة مع الياس	
تاوانه در اسيه بستت	هر چه بخت جمله در اول نشت
جون بر بدی اميدان آن دشت	هر چه ان راجت حاصل نشت
وقال الذئب مع الحضر والظلم مع الاخرين	
هر كه داره طمع با مال كسان	نست و رنج و جان در دوزخ نشت

تاوانه طمع ممكن زبانه	هر چه خواريت جمله در طمع است
وعز كلامه الجرحان مع الجرحين	
اين كه در جرح مانده نبت و زود	باين ستمند و با بدن ريش
ازن جرح دور نود زبانه	هر كه جرحش پش جرحان بين
من كنت من اجله جرحه جرحه علي	
هر كه سانه در باج بفته خويش	كه كلامه است با سنان كرده
در همه ديده ها سبك آفته	بر همه سينها كران كرده
اجدرو انفار النعم فكل ساردين وقال	
اين كه با غيبی برسد كده	بغيب خويش از خود سكرمان
كه در جرحان نميدند نكده	بانا ورده نشت بود استان
من ابدى صفيحة ليجف هلك الاخرين	
هر كه بر جرح بود رهز و جهان	حاصل از در جرحه كسي اعراض

باز در و رطبه هلاک افند
آنکه از دانه جن کشتد اعراف

اکثر مضاربع العقول تخش برف و الاطالع

آفت عقلم مردم از طبع است
چون طبع دست برد بنماید
تا فغانی سوی طبع مکیاری
عقل صدمه مروا و فندان باقی

عبدالشهو از ادعای عبدالرزق قال

هر که او بیند کشت سبزه را
بند سبزه در خسواری
هست سخن خبیر و طبع ای بیم
بزان بند خرابید بسیر

کف با ظفر شقیب عجا المذنب

بر کینه کار چون نوی قادی
و نه روز را شمع کس بود
عفو کن زانکه در کینه کس نیست
عفو نمودم شقیب او نیست

رب سباع فیما یضره و مزج کلامه

ای بیاض کن کطایب کاردت
کجه در آن کار باند نشود آن

ناصح او از آن شود عمیک
جاسد او از آن بود ناکار

لاشکل علی المبی فانها بضایع البوک

نیکه بر آرزو و مکن که نه هیچ
هر که بر آرزو کند که کینه
آرزو باندش نیند بخش
بیر عاقلان بود اجنوق

و مزج کلامه الیاس حر و الرجاء عبد

کدر بریدی ز مره میان امید
و ز بایشان امید در نیست
بیز ازادی و بدل شادی
دادی از دست عینا زادی

ظن العیاف کما ته صدق الحیند

هر آن تازش که مره عاقل کند
ظن عاقل بود بهد گاری
بر آن تازش او ترید مجوف
در اصابت جو جگه آخر کوفی

و مزج کلامه غرض من اعنت بر

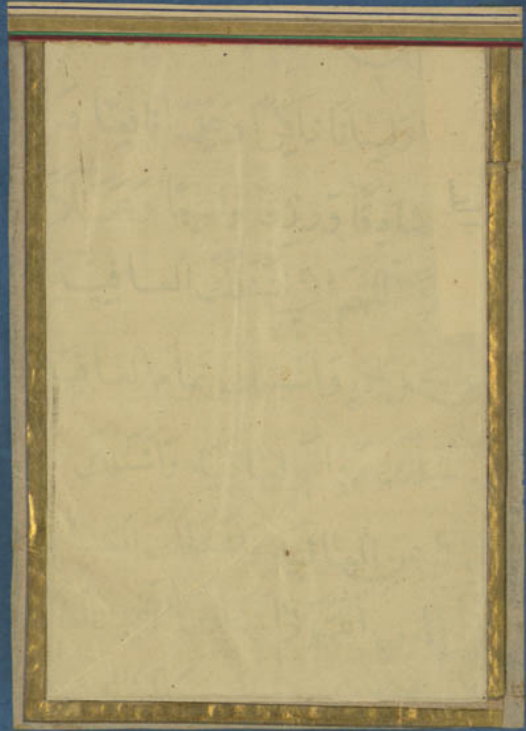
مره در کارها جو کند نظر
بهن اعتبار از آن هر خاسته

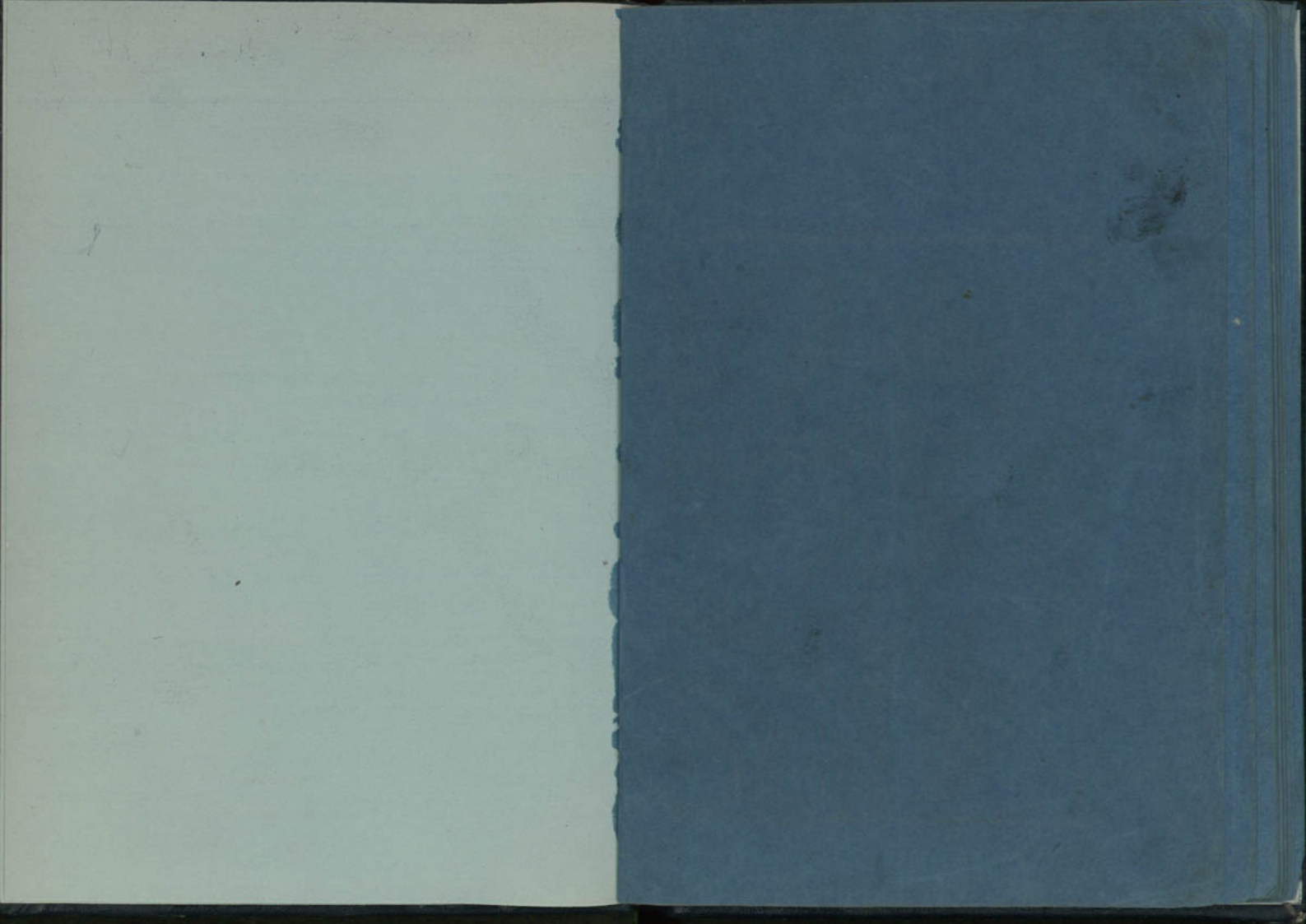

<p>العراق شغل</p>	<p>هو ان مو رسد بفرست مردود خود بود کلمات</p>
<p>الامر الابرار</p>	<p>خوب خود در نماند علامت منه چو اولی کنان حق</p>
<p>بیست سال و ماه در عصبه بدل خوبی که ن بود سره</p>	
<p>القلوب اعمی</p>	<p>توان خوب که از بار نماند کسی در اولی معنی طاعت</p>
<p>الاجزاء الجوی</p>	<p>جود آن در و آید و جزای کس از انچه در نماند</p>
<p>واجر یاق</p>	<p>عذر آن در و آید و جزای کس از انچه در نماند</p>

<p>السعیه فم</p>	<p>نحوه از سر زینت آرزو چو اولی بر و نماند</p>
<p>الجالید معطاء علی من لا ذنب له</p>	
<p>هت مرد جوze خنده بود بفرست حق بر شد و نماند</p>	<p>بزرگی کون که در میخ کنان نخستین و اصل طاعت الله</p>
<p>اللهم اغفر لفرزان لا لحاط و سقطان</p>	
<p>الألفاظ و شوارک اللسان</p>	
<p>این کتابان که در خواصم کرده یا در باره ما بفضل و زکاتان</p>	
<p>خط خونی</p>	<p>خط خونی که در نماند چو اولی بر و نماند</p>

1980
ع ١٤٠١
١

0
1/109

